

[Fogh Rasmussen]

En betingelse for at få balance på betalingsbalancen er, at opsparingen sættes kraftigt i vejret. Den nødvendige opsparing kan skaffes enten af den offentlige sektor eller af den private sektor. Jeg vil gerne understrege, at det er liberal politik, at den nødvendige opsparing skal skaffes til veje af den private sektor.

I dag er situationen imidlertid den, at den offentlige sektor har et lille overskud af opsparing. Det afspejler, at der nu er blevet overskud på de offentlige finanser. Til gengæld er der et voldsomt underskud af privat opsparing, og det afspejler, at de private investeringer er vokset langt kraftigere end den private opsparing. Den behårde økonomiske kendsgerning er, at hvis der er for lidt privat opsparing, så må den offentlige opsparing til gengæld være så meget større; ellers er det ikke muligt at få balance på betalingsbalancen.

Men det er ikke tilfredsstillende for os i Venstre eller for de andre regeringspartier, at det alene er den offentlige sektor, der skal sørge for den nødvendige opsparing. I praksis vil større offentlig opsparing være det samme som højere skattetryk, og det er helt uacceptabelt.

Den økonomiske sammenhæng er den, at jo større den private opsparing er, desto mindre offentlig opsparing er nødvendig, og jo lavere skattetryk er det muligt at køre med på længere sigt. Derfor ønsker Venstre en politik, der fremmer den private opsparing.

Regeringens såkaldte kartoffelkur går netop ud på at præmiere den private opsparing over en bred front.

For det første sker der en præmiering af større opsparing i eget hus. Regeringens forslag indebærer, at den huskøber, som præsterer en boligopsparing og yder en stor udbetaling ved køb af hus, også får en kontant fordel.

For det andet sker der en præmiering af opsparing til uddannelse.

For det tredje gøres det mere fordelagtigt at spare op til privat pension. Det sker bl.a. ved gradvis at afvikle de samspilsproblemer, som i dag fører til en hård aftrapning af sociale ydelser for dem, som har en privat pensionsindtægt.

Og endelig for det fjerde bliver det mere fordelagtigt at spare op og betale sit forbrug kontant fremfor at købe på kredit.

Alle disse foranstaltninger sigter på at øge den private opsparing og dæmpe forbruget, og Venstre kan derfor støtte regeringens forslag.

Allerede nu har vi så hørt mange klageskrig over, at kartoffelkuren vil indskænke det kreditfinansierede forbrug. Jamen det er faktisk også hensigten. Der er ingen grund til at strø sukker på den pille. Vi har i Venstre selvsagt ikke noget imod privat forbrug. Vi kan da godt unde danskerne de mange materielle goder, men det er vigtigt at sige, at vi ikke kan fortsætte med at stifte gæld til forbrug. Vi skal vænne os til at spare op, før vi køber.

Vi har også hørt, at indgrebet imod udlån til privatforbrug har social slagside. Hr. Lykketoft var inde på det. Den påstand er selvfølgelig helt hen i vejret. Nu har det allerede flere gange været omtalt, at der foreligger en undersøgelse, som klart viser, at det i hovedsagen er de højeste indkomstgrupper, der rammes af indgrebet imod forbrugslån. Der blev henvist til, at statsministeren i går under åbningsdebatten gav den oplysning, men for interesserede kan jeg supplere med at sige, at rent faktisk kan man også læse om undersøgelsen i Småtryk nr. 52 fra Budgetdepartementet, side 32 øverst. Der er undersøgelsen refereret.

Så siger hr. Lykketoft, at specielt forhøjelsen af stempelafgifterne, men vel i øvrigt generelt indgrebet imod kreditgivning til privatforbrug, er effektivt imod de fattiges kreditkøb. Hr. Lykketoft får faktisk fremstillet tingene, som om det er en stor fordel for dem, han kalder de fattige, at forbruge på kredit.

Nu vil jeg tro, at hr. Lykketoft er enig med mig i, at sådan som skattereglerne er, og sådan som inflationen forløber i øjeblikket, er det meget, meget dyrt for dem, hr. Lykketoft kalder de fattige, at købe på kredit. Altså må det være en hjælp at ansøre dem til ikke at købe på kredit og derved blive lokket ud i noget, som er uforholdsmæssigt dyrt, så jeg har svært ved at forstå hr. Lykketofts forargelse på de såkaldt fattiges vegne. Nu fik vi jo ikke nogen afgrænsning af, hvem det er.

Undersøgelsen viser altså, at det i hovedsagen er den bedst aflagte del af befolkningen, der finansierer et væsentligt forbrug ved kredit. Det har hr. Lykketoft også tidligere argumenteret for, og derfor er det svært at